

skal gøre i dette Øjeblik. Jeg synes egentlig ogsaa, at den ærede Ordfører er enig med os deri; det er blot Formerne, der ere forskellige Meninger om. Jeg antydede i mit første Foredrag — og det har fundet Støtte ogsaa hos det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) — at vi maa ske rigtigst skulle gøre det, som den ærede Ordfører anbefaler, vi skulle med Hensyn til denne omstridte Pengeanvendelse holde os fra at udtale nogen Dom, men bestemt Villietilkendegivelse, og saa længe Spørgsmaalet endnu er aabent, saa længe der endnu er en Mulighed for, at Sagen kan blive bragt for Rigsretten, lad os saa sige: Rigsdagens Ret med Hensyn til denne Pengeanvendelse forbeholdes til senere Afgørelse ved passende Lejlighed, og i øvrigt godkende Regnskabet. Jeg for mit Vedkommende forstaar ikke rigtig, hvad den ærede Ordfører egentlig mener skulde være Hensigten med den Behandling, vi hvert Aar gentage, idet vi votere over Statsregnskabet. Det er dog en ganske vigtig Akt, at Rigsdagen, baade Landsting og Folketing, siger: Vi fraskrive os al Ret. Det vil sige det samme som: Vi godkende dette Regnskab. Det er ikke noget Slag hen i Luften, det er noget, som der skal kunne lægges alvorlig Mening og Betydning ind i. Den ærede Ordfører erkendte, at Sagen ikke er til fulde oplyst. Vi have maa ske ikke de fornødne Data her til at kunne dømme eller fordømme, det erkender jeg — jeg vilde nødtigt være med til at dømme i en Sag, der er saa slet oplyst som denne — men naar vi ikke skulle gøre det, lad os saa se at finde en Form, hvorunder vi kunne holde Spørgsmaalet aabent.

Den ærede Ordfører sagde, at det er let at være bagklog. Ja, men vi have dog alle oplevet den Sommer 1898 og vide, at der kom intet frem, det var saa stille og roligt. Ja, der var, som den ærede Finanslovsordfører har sagt her ved en Lejlighed, nogle Skyer paa den politiske Himmel. Men der er næsten altid Skyer paa Sommerhimmelen, ogsaa paa den politiske, og skulde man, hver Gang en saadan Sky trak op, gøre et alvorligt Greb i Kassen og tage Millioner paa forventet Tillægsbevilling, tror jeg nok, at hele vort konstitutionelle og finansielle Regimente vilde lide i høj Grad undet det. Nej, det er ikke Bagklogskab. Vi, som nu kunne se i alt Fald de Data, der forelaa for Ministeriet, kunne derefter have et mere begrundet Skøn og sige, at de lod sig unødigt forskrække, samtidig med, at man begik en saadan Forsømmelighed som den, at man

ikke en Gang telegraferede til Gesandterne og bad dem om at udtale sig —, til vor engelske Gesandt, vor Gesandt i London, og spurgte ham: Hvad Betydning tillægger man i England Mr. Chamberlains Udtalelser? Saa siger den ærede Ordfører, at det kunde Regeringen sidde her i København og være lige saa klog paa som vor Gesandt i London. Saa gad jeg dog nok vide, hvad vi egentlig skulle holde Gesandter til, naar man ikke en Gang i saadanne Spørgsmaal som dette skulde søge at drage Fordel og Nytte af den Indsigt og Kendskab i Forholdene, som man maa gaa ud fra, at en Gesandt har. Og saa paa den anden Side: Da Mr. Chamberlains Tale skulde betragtes som en Trusel mod Rusland, er der saa indhentet Erklæring fra vor Gesandt i St. Petersburg? Har han sagt: Her i St. Petersburgs politiske Krese gaa vi ud fra, at der efter Chamberlains Tale nødvendigvis maa blive Krig? Det foreligger der ikke det mindste om, men den ærede Ordfører siger det samme, som Minister Hørring den Gang formodentlig sagde: det kunne vi lige saa godt afgøre her i København, om der bliver Krig i Europa eller ikke — det er et Skøn! Ja, men Folk kunne skønne meget forskelligt. Et Skøn kan være velbegrundet, og et andet kan være ubegrundet. Et Skøn kan være begrundet paa alle de Data, som man kan skaffe til Veje, og et Skøn kan være højst overfladisk og være fremkommet, uden at man har undersøgt Forholdene. Naar den ærede Ordfører sagde, at Minister Hørring og hans Kolleger vare dog retsindige og hæderlige Mænd, skal jeg aldrig i mindste Maade drage det i Tvivl. Men hvor vidt de særlig havde Forstand paa disse europæiske Forviklinger, og hvor vidt vi vare saadan repræsenterede, at de kunne have Lov til at sidde her i København og sige: Vi vide, hvorledes det udvikler sig! og det uden at spørge nogen, men blot ved at læse i „Berlingske Tidende“, skal jeg lade staa hen, men jeg synes nok, at det er noget letsindigt og noget overfladisk. Blandt andet, det gør, at vi ikke tage et bestemt Standpunkt her. Vi risikere derved at præjudicere Landstingets fremtidige Stilling under saadanne Forhold.

Maa jeg ikke blot bemærke, at naar den ærede Ordfører sagde, — det synes mig at have en vis Interesse — at man kunde ikke tænke sig, at Kongen eventuelt skulde anlægge Sag mod de Ministre, da han jo i sin Tid i Statsraadet har givet sin Konsens, saa forekommer det mig, at